డు చేసిన నేరం?

కె.బి.యస్. కుమార్

క్భర మైన అలజడి—భయం

చిన్నా పెద్దా మగాళ్ళ
వేగంగా పరిగెడుతున్నారు

స్తుంది. వాళ్ళ ఆయాసంలో
సిరాలు పరిస్తోన్న స్వేద

టర్ల దూరంలో యిద్దరు
తప్పించుకోవాలన్న
చ్చిపోతామన్న భయం

వుంది. పారకకూడదన్న ప్రార్థన వుంది.

ఆ యిద్దర్లో ఒకరు మగ — రెండవది ఆడమనిషి.

అతని పేరు సుధాకర్. ఆమె పేరు రాధ.

దాదాపు అరగంటనుండీ వారు పరిగెడుతూనే వున్నారు.

రాధకి ఆయాసం అధికమవుతోంది. కాని ఆయాసానికి ప్రాముఖ్యత యిస్తే ప్రాణం సునాయాసంగా ఆమెనుండి విడిపోతుంది వెనక తరుముతోన్న కోపం శక్తిగా తెగువతనం వుంది.

అందుకే ఆయాసాన్ని లెక్క చెయ్యటంలేదామె. పడుతోంది. లేస్తోంది. పరిగెడుతోంది. పడుతూ లేస్తూ పరిగెడుతోంది.

ఆమె లేత పాదాలు కరకురాతి గుళ్ళపైబడి ఒరుసుకుపోయాయి. గులకరాళ్ళు గాయాలు చేశాయి. కాని ప్రాణభయం వాటిని, వాటి తాలూకు బాధని తాత్కాలికంగా మర్చిపోయింది.

సుధాకర్‌కి ఆమెని చూస్తే జాలివేస్తోంది. తమ పరిస్థితిని, ప్రస్తుత పరిస్థితిని చూస్తే అతనికి దుఃఖం ఆగటంలేదు. తామిద్దరూ నేరం చేశారు. నిజమే. కాని యిది తెలిసి చేసిన నేరం కాదు. ఒక్క మాటలో చెప్పాలంటే యిది దేవుడు చేసిన నేరం!

వాళ్ళిద్దరూ అలా పరిగెడుతూనే వున్నారు. సుడిగాలిలా, సంధించిన బాణాల్లా దూసుకుపోతూనే వున్నారు. తరుముతోన్న వాళ్ళకి అందకుండా.

2

రాధ గుండెలు ఎగిరిపడుతున్నాయి. కడుపు నొప్పిగా వుంది.

ఆమె శరీరం స్వేదంతో తడిసిపోయింది. పెదాలెండిపోయాయి. నాలిక పిడచగట్టుకుపోయింది. మాట్లాడదామంటే గొంతు పెగలటంలేదు. కాళ్ళు పీక్కుపోతున్నాయి. పాదాలు మండుతున్నాయి. కళ్ళు బైర్లుకమ్ముతున్నాయి. ఉచ్ఛ్వాసనిశ్వాసలు బరువుగా శబ్దంతో వెలువడుతున్నాయి, గురకలా.

చప్పున ఆమె ముక్కువద్ద చెయ్యి కాస్త ఎడంగా అడ్డంపెట్టాడు సుధాకర్.

ఆ ప్రాంతంలో దట్టంగా పెరిగిన దుబ్బులున్నాయి. పెద్ద పెద్ద రాతిగుండ్లున్నాయి. రోడ్డు అనేక మలుపులు తిరిగింది.

రాధ చెయ్యిపట్టుకుని ఒక్క గెంతులో మలుపు తిరిగి రాతిబండల చాటుకి గెంతి దుబ్బుల చాటున ప్రాకి నక్కి చూస్తున్నాడు సుధాకర్. అతని గుండె వేగంగా చప్పుడు చేస్తోంది. ప్రాణభయం పెద్దపులిలా వాళ్ళ ముందు కూర్చొని వుంది భయంకరంగా నోరు తెరుచుకుని.

క్షణాలు భారంగా నిమిషాలవుతున్నాయి.

అయిదు—పది—పదిహేను—యిరవై....

తామింకా ముందుకి పరుగెడుతున్నారని భావించి 'వాళ్ళు ముందుకి సాగిపోయి వుంటారు. తామిద్దరూ ప్రస్తుతానికి తప్పించుకున్నట్టే.

నిజంగా ముందుకి వెళ్ళిపోయి వుంటారా? లేక యిక్కడే ఎక్కడో నక్కివుంటారని అక్కడొకడూ అక్కడొకడూ పొంచి వున్నారా?

గొంతెండిపోవటంవల్ల అప్పుడప్పుడూ దగ్గుతెరకమ్ముకొస్తోంది. దగ్గాలంటే భయం! అసలు ఊపిరిపీల్చి వదలాలంటేనే గండంగా వుంది. ఆ చప్పుడు పసిగట్టి

ఎవరైనా మీదపడతారేమోనని!

అప్రయత్నంగా రాధకేసి దృష్టిసారించిన సుధాకర్ వులిక్కిపడ్డాడు.

వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోంది రాధ!

భయం కల్సిన అనునయంతో ఆమె వెన్ను నిమిరాడు. ఆమె మొహాన్ని నోసిట్లోకి తీసుకుని 'ప్రమాదం సుమా' అన్నట్టు సైగ చేశాడు.

కాని ఆమె ఆగటంలేదు. కట్టలు తెగిన ప్రవాహంలా ఆమెలోంచి దుఃఖం తన్నుకువస్తోంది. సుధాకర్ మొహాన్ని చూడలేకపోతోందామె. పశ్చాత్తాపం ఆమెని దహించివేస్తోంది. 'ప్రాయశ్చిత్తం మరణమే సుమా' అని హెచ్చరిస్తోంది.

సుధాకర్ పరిస్థితికూడా అలాగే వుంది. ఆ భయంకర నిజం—నిప్పులాంటి—కాదు—లావాలాంటి ఆ నిజాన్ని తెలుసుకున్నాక తనకీ బ్రతకాలనిపించలేదు.

కాని అంతలోనే మనసు ఎదురుతిరిగింది.

"ఏం? ఎందుకు చచ్చిపోవాలి? యిందులో తాము చేసిన నేరం ఏమిటి? తమకి తెలీకపోవచ్చుగాని సమాజంలో యిలాంటి సంఘటనలు ఎక్కడో ఒకచోట సంభవించే వుంటాయి. సంభవించినా సంభవించకపోయినా జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. దీనికి పరిష్కారం మరణం కాదు. ఆత్మాహుతి కాదు. కానేకాదు. తాము బ్రతకాలి. కనీసం...."

ఆవేదనతో మరిగిపోతున్న మస్తిష్కం ఆలోచనల్లో వుండగానే తమ సంభాషణ చాటుగా విన్న ప్రక్కింటావిడ దండోరా వేసింది. పదినిముషాల్లో సగం వూరు 'అంటుకుంది' ఈ వార్తతో.

తెలిసి చేసిన తప్పుకి ఈ ఊళ్ళో తరిమి చంపటం శిక్ష. పట్టుబడితే—సజీవ దహనం సరైన శిక్ష.

తాము యింట్లోనే వుంటే వాళ్ళకి దొరక్క తప్పదు. మరణం తప్పదు.

అందుకే పెరటి తలుపులు తెరచుకుని పిక్కలబలాన్ని అరువు తెచ్చుకున్నారు. వాళ్ళు కనుక్కొని వెంటబడ్డారు....

ఆ ఊళ్ళో కరెంటుంది. చదువుకున్న వాళ్ళున్నారు. రక్షిత మంచినీటి సరఫరా పథకం క్రింద కుళాయిలున్నాయి. ఆధునిక వ్యవసాయ పద్ధతులు అమలు చెయ్యబడుతున్నాయి. నాగరికత వుంది. అప్పర్ ప్రయిమరీ స్కూలుంది. పశువుల ఆసుపత్రి ఉంది.

అయినా మూఢనమ్మకాలు పోలేదు. మూఢాచారాలు పోలేదు చాలామంది ప్రజల్లో మూర్ఖత్వం పల్చబడలేదు. జాలి వారి ఆభరణమైతే పగ, కరుకుదనం ఆయుధాలు.

పాతకాలంలో అప్పుడున్నట్టూ, కొన్ని దేశాల్లో యిప్పటికీ ఉన్నట్టూ కొన్ని రకాల తప్పులకి కొన్ని శిక్షలున్నాయిక్కడ. దొంగతనంచేస్తే కాళ్ళు నరికేస్తారు. వ్యభిచరిస్తే పురుషాంగాన్ని కోసివేస్తారు. స్త్రీకయితే మర్మాంగంలోకి ఇనుప చువ్వలు ప్రవేశపెడతారు. ఇప్పుడు సుధాకర్ రాధ చేసిన 'తప్పు'కయితే తరిమి చంపుతారు. తప్పించుకుంటే ఫర్వాలేదు. పట్టుబడితే....

3

టైమ్ చూసుకున్నాడు సుధాకర్.

తామక్కడ దాక్కుని దాదాపు గంటన్నర కావస్తోంది. ఫర్వాలేదు. వాళ్ళు తిన్నగా ముందుకి వెళ్ళిపోయి ఉంటారు. తాత్కాలికంగా ప్రమాదం తప్పింది.

యిక ఈ ఊరితో తనకి ఋణం తీరిపోయింది. తన ఉద్యోగంకూడ వూడిపోయినట్టే లెక్క.

ఉద్యోగం పోతే కూలో నాలో చేసుకోవచ్చు. జానెడు పొట్టకి పిడికెడు నూకలు సంపాదించలేని వాజమ్మ కాడు తను.

కాని తన జీవితం వూడిపోయినట్టయిందిప్పుడు.

నిజం నిప్పులాంటిదంటారు. ఆ నిప్పు జ్వాలైతే ఆ జ్వాల చిచ్చుగా మారి కార్చిచ్చై నందనవనం లాంటి తన జీవిత నాకని మాడ్చేస్తోంది. ఈ నిజం తెలీకుండా ఉంటే ఎంత బావుణ్ను!?

మోకాళ్ళపై తలానుచ్చుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడుస్తోన్న రాధని చూశాడు సుధాకర్. ఆమెనెలా ఓదార్చాలో అతనికి బోధపడ్లేదు.

అయినా యిది ఓదారుస్తూ కూచునే సమయం కాదు. ముందీ ప్రాంతంనుండి బైటపడాలి. ఈ మూఢాచారపు చురుకత్తుల వలయంలోంచి తప్పించుకోవాలి.

ఎర్రగా వాచిపోయిన రాధ కోమలమైన పాదాలని చూసి జాలిపడ్డేడు సుధాకర్. ఆమె జబ్బపట్టుకుని లేవదీశాడు.

రాధ మాట్లాళ్ళేదు. ఏడుపుని తాత్కాలికంగా ఆపి, వేదనని తాత్కాలికంగా సమాధిచేసి, విరక్తిని తాత్కాలికంగా హత్యచేసి ఆమె అతనివెంట నడవసాగింది.

సుధాకర్ మనసు కీడుని శంకిస్తూనే వుంది. ముందు వెళ్ళినవాళ్ళు అంత దూరం తాము వెళ్ళుండరని భావించి వెనుదిరిగి యిదే దారిలో వస్తే తనకి ఆయువు మూడుతుంది.

అందుకే అతడు చాలా జాగ్రత్తలు తీసుకుంటు

న్నాడు. రాధ కుడిచెయ్యి తన ఎడంచేత్తో గట్టిగా పట్టుకుని జాగ్రత్తగా అడుగులు వేస్తున్నాడు.

చిన్న చిన్న చెట్లు. అక్కడక్కడా పెద్ద పెద్ద చెట్లు. పెద్ద పెద్ద రాతిబండలు. సుంద్రంగా ఏపుగా పెరిగిన దుబ్బులు. ఎండుటాకులు పాదాలక్రిందపడి చప్పుడు చేస్తున్నాయి. ఏ చిన్న చప్పుడు వినవచ్చినా సుధాకర్ ఉలిక్కిపడుతున్నాడు.

ఈదురు గాలి వీస్తోంది. చీకటిపడటానికింకా అరగంట వ్యవధి ఉంది. దానిలో రెండుసార్లు కురిసిన వర్షమే! మళ్ళీ రానేలేదు. గాలినిబట్టి వస్తుందేమో అనిపించినా వచ్చేలాలేదు.

దాదాపు యాభై కిలోమీటర్ల దూరంలో అడవి ప్రారంభమవుతుంది. చెట్లు మేఘాల్ని ఆకర్షిస్తాయి కదా! బహుశ అక్కడ వర్షం కురుస్తూండవచ్చు.

మనసుని వర్తమానంనుండి మళ్ళించాలని ఏదేదో ఆలోచిస్తున్నాడు సుధాకర్. ఓ ప్రక్క సిక్స్త్ సెన్స్ అతణ్ణి హెచ్చరిస్తూనే వుంది. యాంత్రికంగా అడుగులు వేస్తున్నాడు.

కాని వర్తమానం నీడలాంటిది కదా! జీవితాంతం తోడుగా వుండే వర్తమానం వాళ్ళపాలిటి పెనుభూతమైనప్పుడు ఎన్ని ఆలోచనలుచేసినా ఏం లాభం?

వాళ్ళు అలా నడుస్తూనే వున్నారు.

“....ఇక నేను నడవలేను....” అంది రాధ, చాలసేపటి తర్వాత మాట్లాడుతూ.

“ప్లీజ్—రాధా! కాస్త ఓపిక తెచ్చుకో. ఇంకెంత? పావుగంట. రోడ్డు చేరుకోగలం. ఈలోగా రోడ్డు కూడా వచ్చేస్తుంది. కాసేపు అలుపు తీర్చుకుని ఏదైనా

వస్తే ఎక్కి వెళ్ళిపోదాం....'' అనునయపూర్వకంగా అన్నాడు సుధాకర్.

4

కీచుమంటూ ఆగిపోయింది లారీ.

"కహాఁజానా?" గద్దించినట్టుగా అడిగాడు డ్రయివరు. అతడు జుట్టుని తలమీద ముడివేసిన తీరు అతన్ని సిక్కుగా చెబుతోంది.

"విశాలపట్నం—'' స్పష్టంగా చెప్పాడు సుధాకర్.

విశాలపట్నం అక్కడికి దాదాపు ముప్పయ్ కిలో మీటర్లుంటుంది. పదికిలోమీటర్లు దాటాక పది కిలో మీటర్లు ఘాట్ సెక్షన్ కావడంతో మొత్తం గంటన్నర సేపు ప్రయాణం సాగుతుంది.

ఎక్కమన్నట్టు సైగ చేశాడు డ్రయివరు. క్లీనరు ప్రక్కకి తప్పుకొని లోనికి దారిచ్చాడు.

ముందుగా తనే యెక్కబోయాడు సుధాకర్ కాని ఆ తర్వాత రాధని పైకి లాక్కోటం కష్టం. పరిగెత్తి పరిగెత్తి పిక్కలేకాదు జబ్బలు కూడ శక్తిని కోల్పోయాయి.

రాధకూడ—చిటికెన వ్రేలితో తోస్తేచాలు. ఒరిగి పోయేలా వుంది.

ముందుగా రాధని ఎక్కమని సైగచేశాడు సుధాకర్. ఆమె నడుం భాగంలో రెండువైపులా చేతులువేసి నెమ్మదిగా ఆమెని ఎక్కించగలిగాడు. తొడల భాగంలో పాంట్‌ని కాస్త పైకి లాక్కుని తనూ ఎక్కబోతూ టైరుమీద కాలుమోపి రెండవకాలుని కూడదీసుకుని పైకి—క్యాబిన్‌లోకి యెక్కబోతూ—

దభీమని క్రిందపడిపోయాడు!

తను మామూలుగా క్రిందపడిపోలేదని క్లీనరు తనని బలంగా వెనక్కి తోసేశాడనీ క్రిందపడ్డ మూడో క్షణంలో గ్రహించాడు సుధాకర్.

కాని అప్పటికే ఆలస్యమైపోయింది.

5

గట్టిగా హూంకరించాడతడు.

మిగతా వాళ్ళందరూ మవునంగా వున్నారు. తలలు వాల్చుకుని. వాళ్ళ మొహాల్లో సైతం ఓటమి తాలూకు ఛాయలు వికృత నాట్యం చేస్తున్నాయి. నిరుత్సాహం అంకుశం మందాన పేరుకుపోయి వాళ్ళలో మరింత పౌరుషాన్నీ కసినీ పులుముతోంది.

శుక్ల పక్షపు ద్వాదశి కావటంతో చంద్రుడు విను వీధిలో ప్రవేశించి ప్రకృతిని వెన్నెలపూత పూశాడు. వీస్తోన్న గాలికి అక్కడున్న చిన్న చిన్న చెట్లూ పొదలూ విచిత్రంగా కదులుతున్నాయి. వాళ్ళ మనోభావాలు గ్రహించి భయంతో వణికిపోతున్నవా అన్నట్టుగా.

మెయిన్ రోడ్డుని కలుపుతూ పొదల మధ్యగా సాగిపోయిన కాలిబాట ఎలుకనో కప్పనో తిని నల్లని బండల పైన మత్తుగా పడుకున్న గోధుమరంగు పాములా వుంది.

"ఛఛ....యింతమందిమి ఉండికూడ యిద్దర్ని పట్టుకోలేక పోతిమిగదా!" అన్నాడు మొదటిగా హూంకరించినవాడు.

"దాంట్లో—ఆ యిద్దర్లో ఒకతె ఆడది!" రెండో వాడు మొదటి వాడి మాటలకి అజ్యం పోశాడు.

"ఏం చేస్తాం? వాళ్ళు పరిగెత్తడంలో ఘటికులమాదిరున్నారు. పోనీ రాళ్ళతో కొట్టి చంపుదామనుకుంటే."

"అమ్మయ్యో! మొదట్నుండీ ఆచారాల ప్రకారం

చేస్తావుంటేనే 'కానపూలమ్మ' దేవత మనమీద కోపం చూపుతావుంది. అడివిలో కురిసిన వాన యిక్కడ వాసనగూడ చూపడంలేదు. ఒకటి చెయ్యబోయి ఇంకోటి చేస్తే యింకేమన్నా వుందా?" మొదటివాడు గుండెల మీద చెయ్యేసుకున్నాడు.

"వాళ్లు తప్పు యిక్కడికొచ్చినాక చెయ్యలేదుగదా! తెలియకుండా చేసిన తప్పు ఆలస్యంగా యిక్కడికొచ్చినాక తెలిసింది. దానికి వాళ్ళలో వాళ్ళే కుమిలిపోతూ ఉన్నారు. పాపం యెంతో బాగా పిల్లలకు పాఠాలు చెప్పేవాడు...."

"అవును. అసలే మనవూరంటే ఉద్యోగంచేసే వాళ్ళెవరూ తొక్కిచూడరు. వచ్చినా గంటనో అరగంటనో వుండి పనులు చూసుకొని పోతారుగాని పెళ్లాన్ని కూడ పిలుచుకొనివచ్చి కాపురం పెట్టడు. నాలుగు తగిలించి తరిమేసివుంటే బాగుండేది...."

"నోరుముయ్యండి!" గట్టిగా అర్చాడు మొదటివాడు. "ఎర్రదిబ్బ గ్రామాన్ని ఏ గవర్నమెంటూ పట్టించుకున్న పాపాన పోలేదు. మనకా యాశ మొదట్నుండీ లేదు. మనం ఈమాత్రమన్నా యింత కూడు గతికి బతుకుతున్నామంటే అది కానపూలమ్మతల్లి చల్లని చూపే. ఆ తల్లికి కోపం తెప్పించినామంటే ఎర్రదిబ్బ పీనుగులదిబ్బ అయిపోతుంది. అందుకే ఈ వూళ్లో పెద్దలు—ఏ అనాచారం జరిగినా అపచారంగా తలుస్తూ దానికి సంబంధించిన వాళ్ళకి కఠినమైన శిక్షలేస్తూ వస్తున్నారు.

రాను రాను ఈ ఊళ్ళో చదువుకున్నోళ్ళు ఎక్కువ కావడంతో ఈ ఆచారాలంటే పెడమొహం పెడుతున్నారు. చూసినావా! పదేండ్ల కిందటికీ యిప్పటికీ

మన బ్రతుకులు యింకా అధ్వాన్నమైపోయినాయి. అప్పుట్నుండే కదా ఊరు రెండు భాగాలైందేది!? మనమే ఎక్కువమంది వుండడంతో వాళ్ళు నోరు మూసుకున్నారు. మన జనాన్ని మనం పెంచుకోవాల. అప్పుడు కాన పూలమ్మ తల్లికి సంతోషమైతాది. ఆ తల్లి సల్లని దీవన వుంటే మనకు వానలొస్తాయి. పంటలు పండుతాయి. ప్రతిరోజూ మనం పండుగ చేసుకోవచ్చు.

"అందుకే మన ఊళ్ళో ఏ తప్పూ జరగరాదు. మనం జరగనియ్యకూడదు. ఎవరో ఎక్కడో తప్పుచేసినాడు, యిక్కడ మన మొందుకు దండించాల అని మనం అనుకోగూడదు వాళ్ళ తప్పు యిక్కడ బైటపడినాదీ అంటే కానపూలమ్మ దేవత కళ్ళు తెరిచినాదనే అర్థం. ఆయమ్మ 'అంటు' సయించదు. కాబట్టే మనకు తెలిసిపోయినాది. మన ఆచారం మనం చెయ్యలేదో, మనకు మంచినీళ్ళు కూడా పుట్టవ్. ఊళ్ళో పెద్దోళ్ళుగా, పెద్దోళ్ల అడుగు జాడల్లో నడవాల్సిన 'యిది' మనకున్నది. మనూళ్ళో పుట్టి పెరిగినోడు తప్పు చేసినా యిదే శిక్షగదా! ఎవడి వల్లనో మన్నూరు నాశనమైపోవడం చూస్తూ వూరికే వుండగలమా మనం?"

సుదీర్ఘమైన వుపన్యాసాన్ని తాత్కాలికంగా ఆపుచేస్తూ అతడు ఆ వెన్నెల్లో అందరి ముఖాలూ పరికించాడు. నాదస్వరం విన్న నాగు లవుతున్నారని గ్రహించాడు. 'సనాతన సంప్రదాయాన్ని' నిలబెట్టినవాడిగా తన్ను తానే అభినందించుకున్న భావన అతని హృదయంలో లీలగా పొడచూపింది. ఇక యెక్కువగా చెప్పటం అనవసరమన్న నిర్ణయానికొచ్చాడతను.

"....కాబట్టి ఎక్కడున్నా మనం వాళ్ళని పట్టు

పోవాల. కావపూలమ్మ కళ్ళు పల్లబడాల. ఎతకండి. వాళ్ళిక్కడే యెక్కడో దాక్కునుంటారు. లేదా యింకో గంటసేపు యిక్కడే వుందాం. చీకట్లో అడ్డదారిగుండా రాలేరు. ఒకవేళ ఆ దారిగుండా పోయినా రోడ్డు కవతలి దిక్కున మనోళ్ళలో సగం మంది వున్నారు గదా! ఈ దారి విశాలపట్నం—యిదే దారి యెనక్కి పోతే నాయుడుపట్నం. ఏ లారీయో యెక్కి వాళ్ళు విశాలపట్నమైనా రావాల; నాయుడు పట్నమైనా పోవాల. కాబట్టి మనకో మనవాళ్ళకో చిక్కుతారు. రాండి. అక్కడ మర్రిచెట్టునీడ చీకటిగా వున్నాది. అక్కడ కూచుందాం...."

అందరూ మంత్రముగ్ధుల్లా తలూపారు.

6

కెవ్వున కేక వేసింది రాధ. కాని అది పెదవుల్ని దాటి బైటికి రాలేదు. క్లీనరు మెరుపులా ఆమె పొదివి పట్టుకుని చప్పున ఆమె నోరు మూశాడు. మరుక్షణం లారీ ఒక్క జర్కుతో ముందుకు దూకింది.

సుధాకర్ అరుపులు యింజను శబ్దంలో కలిసిపోయాయి.

రాధ పెనుగులాడుతోంది. తనని ఒడిసిపట్టుకున్న క్లీనర్ని రక్కుతోంది. వాడి బాహువుల్లోంచి బైట పడటం కోసం శక్తినంతా కూడగట్టుకుని గింజుకుంటోంది. వాడి చేతుల్ని కొరకటానికి ప్రయత్నిస్తోంది.

కాని ఆమె ప్రయత్నాలేవీ ఫలించలేదు.

డ్రయివరు డ్రయివ్ చేస్తూనే వున్నాడు. అతని శరీరం క్రమంగా వేడెక్కనారంభించింది. ఆడగాలి సోకి నెల దాటింది. శరీరంలో కొత్త హుషారు పుట్టు

కొస్తోంది.

లారీ డ్రయివర్లది ఒక రకంగా జల్సా జీవితం. బెంగుళూరు టు హైదరాబాద్ లాంటి లాంగ్ టూర్స్‌లో మధ్యలో యెన్నో పల్లెలు, పట్టణాలు తగుల్తాయి. బోలెడంతమంది ప్యాసింజర్స్‌ని యెక్కించుకుంటారు. నాలుగు జేబులూ నోట్లతో కిటకిట లాడుతుంటాయి. వాళ్ళ లాభమూ సౌలభ్యం కోసం పగలుపూట లోడింగ్ అన్ లోడింగ్ కార్యక్రమాలు చూసుకుంటూ విశ్రాంతి తీసుకుంటారు. రాత్రులు ప్రయాణం చేస్తారు. డబ్బు విచ్చలవిడిగా ఖర్చుచేస్తారు.

లారీడ్రయివర్ల కోసం రాత్రులు పూర్తిగా తెరుచుకుని అనేక హోటళ్ళు ఆత్రంగా యెదురుచూస్తుంటాయి, బైపాస్ రూట్ సెంటర్స్ దగ్గరా చోట్ల. అవి వాళ్ళ ఆకలితోబాటు 'ఆకలి' కూడ తీరుస్తాయి. మత్తుపానీయాలు కూడా సరఫరా చేస్తాయి. అందుకే వీళ్ళు చాల మటుకు సంపాదన, సౌఖ్యము చూసుకుంటారు. ఇంటి మీద ధ్యాస తక్కువ.

అలాంటి సౌఖ్యాని కలవాటుపడి ఇటీవల రోగం తెచ్చుకుని ఈ మధ్యే కోలుకన్నాడీ డ్రయివరు. ఇకపై చచ్చినా కిరాయి సుఖం జోలికి పోకూడదని వాళ్ళ దేవుడిపై ఒట్టు పెట్టుకున్నాడు. ఏదయినా ఫ్యామిలీ సరుకు దొరికితే పండుగ చేసుకోవాలనీ అనుకున్నాడు.

దూరం నుండి చూడగానే క్లీనరుకి సూచన ఇచ్చాడు. వాళ్ళ అంచనా కరెక్టయింది. సుధాకర్ లారీ ఆపాడు. ఒకవేళ సుధాకరే ముందుగా లారీ యెక్కివున్నట్టయితే బహుశా వాళ్ళు అతన్ని చంపేసేవాళ్ళేమో!

క్లీనరు పశుబలం ముందు రాధ బేలతనం ఆగలేదు.

క్యాబిన్‌లో వున్న ప్లాస్టిక్ వైరుతో ఆమె రెండు చేతుల్నీ వెనక్కి విరిచి కట్టేశాడు. మాసిపోయి చెమట ప్లస్ ఆయిల్ వాసన కొడుతోన్న కర్చీఫ్‌తో ఆమె నోటిని బందీని చేశాడు.

వాడి మనసు గాల్లో తేలిపోతోంది.

తన కందిన ఫలం ఏదైనా సరే. అందులో తనకీ భాగం పంచుతాడు గురూగారు. ఆ రోజు తనకి జ్వరంగా వుండబట్టిగాని లేకపోతే గురూగారితో బాటే తనకీ రోగం తగిలుండేది!

అప్పట్నుండి గురూగారు ఫ్యామిలీ పిట్టను పట్టక పోతాడా, తనకూ భాగం రాకపోతుందా అని ఆబగా యెదురుచూస్తున్నాడు. ఇన్నాళ్ళకి దొరికింది!

కసిగా చూశాడు రాధవంక. చేతులు, పెదవులు స్వేచ్ఛని కోల్పోగా నిస్సహాయంగా సీటుపై ఒరిగిల బడిన రాధ కళ్ళలోంచి క్రోధాగ్నిజ్వాలలు జలపాతంలా దూకుతున్నాయి. నర నరమూ జుగుప్సతో కుంచించుకు పోతూ రోమాలు నిక్కబొడుచుకుంటూంటే ఆమె ఆ యిద్దర్నీ మింగేసేలా చూడ్డం తప్ప మరేమీ చెయ్యలేకపోతోంది.

అయిపోతోంది. మరికొన్ని నిమిషాల్లో తనని ఘోరంగా అవమానించబోతున్నారీ రాక్షసులు. తన జీవితం ముగియబోతోంది. ఎటూ ముగియాల్సిన జీవితమే ఇది. కాని యింత ఘోరమయిన మలుపు తిరగబోతోందని తను కల్లో కూడ వూహించలేదు.

ఆ భయంకరమైన నిజం తెల్సినప్పుడే యే కత్తితోనో పొడుచుకుని వుంటే ఈ ఉపద్రవం ఎదురయ్యేది కాదు. ఎర్రదిబ్బ గ్రామస్థులకి దొరికిపోయి వాళ్ళ చేతుల్లో

చచ్చిపోయినా ఈ ఉపద్రవం యెదురయ్యేది కాదు.

'భగవాన్! యిప్పటికే ఒక నేరం చేసి మాకు భవిష్యత్తు శూన్యం చేశావు. సహాయం కోసం గొంతు చిల్లులుపడేలా కేకలు పెట్టినా ఎవ్వరూ ఆదుకోలేని, అవకాశంలేని ఈ నిర్జన ప్రాంతంలో ఈ క్రూర మృగాల అగ్ని కౌగిట్లో పారేసి వినోదం చూస్తూ మరో నేరం చెయ్యకు ..'

ఆమెని ఉలికిపాటుకి గురిచేస్తూ దాదాపు రెండు కిలోమీటర్లు వెళ్ళిన లారీ క్రమంగా వేగం తగ్గసాగింది.

రాధ గుండెలు వేగంగా కొట్టుకుంటున్నాయి. సరైన నిర్ణయం కోసం ఆమె మస్తిష్కం వేగంగా ఆలోచించనారంభించింది.

7

గట్టిగా ఏడుస్తున్నాడు సుధాకర్.

పరిసరాల్లో వున్న చెట్టూ పుట్టలకీ చీకటికీ వెన్నెలకీ అతని ఏడుపు స్పష్టంగా వినబడుతోంది. కాని ఓదార్చటానికి వాటికి నోరులేదు.

హృదయాన్ని పిండే ఆవేదన అతని కనుగుడ్లని చీల్చుకుని కన్నీటి రూపంలో స్రవిస్తోంది.

కర్తవ్యం తోచలేదు సుధాకర్‌కి. అలా ఏడుస్తూనే వున్నాడు.

నెమ్మదిగా లేచాడు. క్రింద పడ్డప్పుడు బెణికిన పాదం ముందుకి అడుగు వెయ్యనివ్వలేదు. మోకాలి చిప్పలు మంట పెడుతున్నాయి. అప్రయత్నంగా తడుముకున్నాడు. ఆ భాగంలో ప్యాంటు చినిగిపోయింది. వెచ్చని తడి తగిలింది.

అతి కష్టంమీద రెండడుగులు వేశాడు. కన్పించిన

మొక్క తాలూకు ఆకులు తెంపాడు. నలిపి గాయంపై వేశాడు.

భగ్గున మండింది.

పళ్ళ బిగువున బాధని ఓర్చుకున్నాడు.

పులుల చేతికి లేడి చిక్కింది. బ్రతకనిస్తాయా అవి? బ్రతుకుతుందా అది?

రాధది అసలే సున్నిత హృదయం. ఇప్పుడు జరిగిన దారుణాన్నే జీర్ణించుకోలేకుండా వుంది. దానికి ఘోరం కూడ జరిగితే ఆమె అస్సలు భరించలేదు.

ఆమె ప్రాణం గగనానికెగిరిపోవడం ఖాయం.

తను ఏకాకిగా మిగిలిపోవడం ఖాయం.

తను మాత్రం యెందుకు బ్రతకాలి? బ్రతికి ఎవర్నుద్ధరించాలి??

బాధల్ని పంచుకునేవారు లేరు. బాధల్లో ఓదార్చేవారు లేరు. వున్న వుద్యోగం కాస్త వూడిపోయినట్టి లెక్క. మూలాధారాలే వూపిరిగా, పెనువృక్షాల్లా ఎదిగిపోయిన మానవారణ్యంలో మొలకెత్తిన తులసి మొక్కల్లా తాము; అడుగడుగునా ఆపదలు!! క్షణ క్షణం మరణ భయం!?

బ్రతికి వున్నా ఒకరి నొకరు తలెత్తి చూసుకోలేని పరిస్థితి!

బ్రతికి, బ్రతికున్న శవాల్లా బ్రతుకీడ్చేబదులు ఈ బ్రతుక్కి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేస్తే___?

సమస్య యిట్టే పరిష్కారమౌతుంది!

దేవుడు చేసిన నేరానికి మనిషి చూపిన పరిష్కారం!!

అసలు దేవుడనే వాడున్నాడా?

తాము యింతకాలం 'దేవుడు' పేరుతో విగ్రహాల్ని పటాలనీ కొలిచి తప్పు చేశారా?

ఆ తప్పుకేనా ఈ శిక్ష?

సమస్యల్ని పరిష్కరించాల్సిన దేవుడే సమస్యల్ని సృష్టిస్తే మానవుడు యెవరితో మొర పెట్టుకోవాలి?

కంచే చేను మేసిన వైనం యిది!

వర్తమానం భూతకాలంలోకి పరుగుతీసింది.

8

రంగనాథం నీరసమైన చూపులు అక్కడున్నవాళ్ళని కాసేపు బైటికి వెళ్ళమని శాసించాయి.

గదిలో రంగనాథం, రాధ—యిద్దరే మిగిలారు.

ఆయన కళ్ళల్లో వెలుగు క్రమంగా అంతరిస్తోంది. కనుగుడ్లు క్షణ క్షణానికి తడిని కోల్పోతూ గాజుగోళాల్లా మారిపోతున్నాయి.

వాతావరణం గంభీర మౌనముద్ర దాల్చింది.

రాధ వూపిరి బిగబట్టింది, నాన్న చివరి క్షణాల్లో తనతో యేం చెప్పబోతున్నాడు? ఆ రహస్యాన్ని యిన్నేళ్ళూ ఎందుకు దాచాడు? అంత విలువైన రహస్యమా అది?

ఆ నిశ్శబ్దాన్ని చీలుస్తూ రాధ ఆలోచనల్ని భంగపరుస్తూ రంగనాథం కంఠం నీరసంగా విచ్చుకుంది. హీనమైన పలుకులతో ఆయన పెదవులు కదలాడాయి.

"నువ్వు.... నువ్వు.... నా కూతురివి కావమ్మా!"

అప్రతిభురాలైంది రాధ. దెబ్బతిన్నట్టు చూసింది రంగనాథం వంక.

"అవునమ్మా...." అన్నాడు రంగనాథం. లేని

శక్తిని కూడదీసుకుని ఆయన చెప్పటం ప్రారంభించాడు.

రంగనాథం చెల్లెలు రూపవతి. పేరే కాదు. మనిషి కూడ రూపవతే!

చదువుకునే రోజుల్లో రూపవతి శేఖరం అనే యువకుణ్ని ప్రేమించింది. శేఖరం కూడ ఆమెని గాఢంగా ప్రేమించాడు. కాని అవి కులాంతర వివాహాలని సమర్థించని రోజులు కావటంతో, శేఖరం అన్యకులస్థుడు కావటంతో, శేఖరం తండ్రి వారి కలయికకి అడ్డుకట్ట వేశాడు.

కాని శేఖరానికి ప్రేమ విలువ తెలుసు. రూపవతి మనసు తెలుసు. పైగా అతడు చాల పట్టుదల గలవాడు. తండ్రికి తెలీకుండా అతడు తమ రిజిస్టర్ మేరేజికి అన్ని యేర్పాట్లూ చేశాడు.

పెళ్ళి తర్వాత ఆశీర్వాదం కొరకు పూలదండల్లో వచ్చిన నవదంపతులకు శేఖరం తండ్రినుండి తిరస్కారమే ఎదురైంది.

మ్లాన హృదయాలతో కట్టుబట్టలతో యిల్లు విడిచి వెళ్ళిపోయారు శేఖరం దంపతులు. శేఖరం అన్న— యింట్లో వుండికూడ పెదవి కదపలేకపోయాడు.

ఉద్యోగాన్వేషణలో శేఖరం ప్రయత్నాలు త్వరలోనే ఫలించాయి. కాని—

విధివ్రాత మరోలా వుంది.

పెళ్ళయిన ఆర్నెల్లలోనే శేఖరం ఒక రైలు ప్రమాదంలో దారుణంగా మరణించాడు.

రూపవతి నెత్తిన పిడుగు పడినట్టయింది. అరణ్యం లాంటి యీ సమాజంలో ఆమె లేడి కూనలా వణికిపోయింది.

కామాంధుల ఆకలి చూపులు, స్వార్థపరుల దారుణ

కోరికలు ఆమెని భీతహరిణిలా మార్చాయి.

ఇంటికి తిరిగిరావటానికి ముఖం చెల్లక ఆత్మహత్య చేసుకునేదే! కాని ఆ పని చెయ్యలేకపోయింది.

కారణం శేఖరం ప్రతిరూపం ఆమెలో ప్రాణం పోసుకుని వుండటమే!

తల దించుకుని పుట్టిల్లు చేరిన రూపవతిని రంగనాథం ఆదరించాడు. ఆమెకి యే లోటూ లేకుండా చూసుకోనారంభించారు రంగనాథం దంపతులు.

విధి రూపవతి నుండి శేఖరాన్ని కర్కశంగా విడదీసినా యే కళనుండి కాస్త జాలి కలిగిందో — పై లోకంలో మళ్ళీ వాళ్ళిద్దర్నీ కలిపింది.

ప్రసవించాక ధనుర్వాతం కమ్మి రూపవతి మరణించింది.

వర్ణాంతర వివాహాలని వెలివేస్తూ అలాంటి దంపతుల్ని నిర్దయగా తరిమివేసే ఆ రోజుల్లో ముక్కుపచ్చలారని ఆ శిశువుకి సంకరజాతి ప్రాణిగా ముద్రపడుతుందని ఆ శిశువుతో ఊరు మారారు రంగనాథం దంపతులు. ఆ శిశువు 'రాధ' పేరుతో రంగనాథం కూతురుగా చెలామణి అయింది.

ఇదంతా విన్న రాధ కనురెప్పలు బరువుగా కొట్టుకున్నాయి. కన్నీటి బిందువులు జలజలా రాలిపోతున్నాయి మేనమామపట్ల కృతజ్ఞతా భావంతో.

మరింత శ్రద్ధతో రాత్రింబవళ్ళు మేలుకుని రంగనాథానికి సపర్యలు చెయ్యసాగింది. అయినా ప్రయోజనం లేకపోయింది.

మూడో రోజు ఉదయం రంగనాథం మరణించాడు.

* * *

"నాకు కూడ మా అమ్మ అడుగుజాడల్లో నే నడుస్తున్నా ననిపిస్తోంది" అంది రాధ.

బరువుగా నిట్టూర్చాడు సుధాకర్.

"ప్రేమించడం మనిషి హక్కు. అది వారసత్వం కాదు" అన్నాడు సుధాకర్.

"నా జన్మవృత్తాంతం నీకు ముందుగానే చెప్పటం మంచిదని చెబుతున్నాను. ఆలోచించుకుని నీ నిర్ణయం...."

సుధాకర్ చెయ్యి ఆప్యాయంగా రాధ తల నిమిరింది....

"పిచ్చి రాధా! పంతొమ్మిది సంవత్సరాల నాటి మాట చెబుతున్నావు నువ్వు. ఇప్పుడు రోజులు మారుతున్నాయి. యువతరం పిడికిలి బిగిస్తోంది. ప్రభుత్వం సహకరిస్తోంది. వర్ణాంతర వివాహాలని విమర్శించేవాళ్ళని అధిగమిస్తూ ప్రోత్సహించేవారు అధికమవుతున్నారు. అయినా, నవమాసాలు మోసి కన్నతల్లి కులమే సంతానానికీ సంక్రమిస్తుందని పెద్దలంటారు. ఆ రకంగా మనిద్దరిదీ ఒకే కులం. అయినా నాకా పట్టింపులు లేవని నీకు తెలుసు.

"మనిద్దరం ఉద్యోగాలు చేస్తున్నాం. ఒకే స్కూల్లో పని చేస్తున్నాం. పవిత్రమైన ఉపాధ్యాయ వృత్తి మనది. కులాలూ మతాలూ వేరే అయినా మానవులంతా ఒకటే అని పలుకుతున్నాం. విద్యార్థుల చేత పలికిస్తున్నాం. వాళ్ళ మనసుల్లో కులమతాల తారతమ్యాలని రూపుమాపి సర్వమత సమానత్వాన్ని జాతీయ సమైక్యతని ప్రబోధిస్తున్నాం.

"అలాంటి మనలో నీ జన్మ వృత్తాంతం నా మనసుని

మార్చివేస్తుందేమోనన్న సందేహం నీకు. మార్చుకోవా లన్న సంకల్పం వాడు కలిగితే మన వృత్తికి కళంకం ఆపాదించబడితే...."

ఆరాధనాపూర్వకంగా చూసింది రాధ, సుధాకర్ వంక.

కాని రెండు కళ్ళు బుసకొడుతూ ఆ ఇద్దర్నీ చూస్తున్నాయన్న సంగతి ఆ క్షణంలో వాళ్ళిద్దరికీ తెలీదు.

* * *

"మీ పద్ధతి నాకు నచ్చలేదు...." తిరస్కారాన్ని ముఖం నిండా పులుముకుని అన్నాడు సుధాకర్, ఏకాంబరాన్ని చూస్తూ.

"నేనేం చేశాను?" గుటకలు మింగుతూ చూశాడు ఏకాంబరం.

"విద్యార్థులు అమాయకులు. మంచేదో చెడేదో వాళ్ళకి తెలీదు. ప్రతిదాన్నీ అమాయకంగా నమ్మేసే నైజం వారిది. మంచిని గురించి, చెడుని గురించి విపులంగా చెప్పి చెడుని విడనాడి మంచిని అవలంబించమని ఉద్బోధించే వృత్తి మనది. అలాంటి ఉపాధ్యాయ వృత్తిలో వుంటూ.... ఛీఛీ ...మీలో యింత నీచబుద్ధి వుంటుందని నే ననుకోలేదు...."

ఏకాంబరం కోపంతో రెచ్చిపోయాడు. కసితో పళ్ళు నూరాడు. కాని అతడు బలవంతంగా తమాయించుకున్నాడు.

"ఏం చేశాను?" అడిగాడు బింకంగా.

"సెవెన్తు క్లాసు స్టూడెంటు విపులని స్కూలు వదిలాక లైబ్రరీలోకి ఎందుకు పిలిచారు?"

"అ....అబ్బే....లైబ్రరీ పుస్తకాలు సర్ది—ఆర్డర్లో

పెడదామని...."

"లైబ్రరీ పుస్తకాలు సర్దటానికి మీకు అమ్మాయే కావల్సొచ్చిందా?"

"అబ్బే....అమ్మాయిలకి ఓపిక ఎక్కువ కదా!" గుటకలు మింగుతున్నాడు ఏకాంబరం.

"కాదు....!!" శక్తికొద్దీ బల్లపై గుద్దుతూ గట్టిగా అర్చాడు సుధాకర్. "లైబ్రరీ పుస్తకాలు కూడా సర్ద లేని మగ స్టూడెంట్సు మన స్కూల్లో ఎవ్వరూ లేరు. ఏదైనా చెబితే ఎదురుతిరుగుతారేమోనని భయపడ్డానికి యిది కాలేజీ కాదు...."

ఏకాంబరంలో తెగింపు వచ్చింది. అతని కళ్ళు క్రమంగా ఎరుపెక్కుతున్నాయి.

"మీరు నన్ను అవమానిస్తున్నారు" ఉక్రోషంగా అన్నాడు ఏకాంబరం.

"కాదు. అమాయకత్వాన్ని స్వార్థానికి వాడుకోటానికి ప్రయత్నించిన మిమ్మల్ని మందలిస్తున్నాను. హెచ్చరిస్తున్నాను. నిన్న విపుల నన్ను కలుసుకుంది. అంతా చెప్పింది...."

"ఏం చెప్పింది?" నిర్లక్ష్యంగా తలెగరేస్తూ అన్నాడు ఏకాంబరం.

"మీరు మూడు రోజుల క్రిందట విపులతో చెప్పారట, మర్రోజు మినీ స్కర్టు వేసుకురమ్మని. మన స్కూలుకి అలాంటి యూనిఫామ్ యేదీలేదు. పైగా అది వాళ్ళ స్వవిషయం. అందులో మీ జోక్యం దేనికి?"

"రోడ్డుని వూడుస్తున్నట్టున్న లంగా వేసుకొచ్చింది. కాలికడ్డం పడితే ప్రమాదమని వేసుకురమ్మన్నాను. తప్పా?"

"తప్పు కాదు. కాని మీరు ఆ కారణంతో కాదు మినీ స్కర్టు వేసుకురమ్మన్నది. బల్లపై స్టూలు వేసి ఆ అమ్మాయిని యెక్కించి స్టూలు కదలకుండా పట్టుకునే నెపంతో అక్కడ నిలుచుని పైకి చూస్తూ ...ఆమె అండర్ వేర్ లాగటానికి ప్రయత్నించటం, క్రింద నిలుచుని ఆ అమ్మాయి చేతులు పైకెత్తి పుస్తకాలు సర్దుతోండగా ఆమెపై బడ్డ బూజు దులిపే ప్రయత్నంలో బాహుమూలల్ని వక్షస్థలాన్ని తడమటం....ఛఛ.... వర్ణించటానిక్కాదు. వూహించటానికే లజ్జగా, అవమానకరంగా వుంది....

"విపుల వ్రాసియిచ్చిన స్టేట్ మెంటుని ఎన్ క్లోజ్ చేసి డియ్యీవోగారికి రిపోర్టు చెయ్యటం ఈ స్కూలు హెడ్మాస్టరుగా నా బాధ్యత. కాని మొదటి తప్పుగా భావించి విడిచిపెడుతున్నాను. స్కూలుకి రావటానికి సిగ్గుపడుతూ మిమ్మల్ని చూడటానికే భయపడుతూ తల్లిదండ్రులకి చెప్పలేక నావద్ద బేలగా రోదించిందా పిల్ల. ఈ విషయం వాళ్ళ నాన్నకి చెబితే అతను మిమ్మల్ని హత్య చేసినా ఆశ్చర్యం లేదు. బీ కేర్ ఫుల్" గంభీరంగా అన్నాడు సుధాకర్.

ఏకాంబరం వదనం నల్లగా మాడిపోయింది. ఆ క్షణంలోనే యెగురుదెబ్బ తియ్యాలని ప్రయత్నిస్తూ అతని పెదవులు విచ్చుకోబోయాయి. కాని సహనాన్ని అరువు తెచ్చుకున్నాడతడు.

వికటంగా మారిన అతని వదనంలో వికృతహాసం లాస్యం చేసింది.

తల వంచుకుని వడివడిగా అక్కడి నుండి వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ రాత్రి సుధాకర్ గదిలో దొంగతనం జరిగింది. ఇద్దరు దొంగలు నిద్రపోతూన్న అతన్ని అలాగే మంచానికి కట్టిపేసి అయిదువేలు నగదు, బంగారు ఉంగరం, రిస్టువాచి, అలారం గడియారంతో బాటు టేబుల్ డ్రాయర్ వెదికి మరో దాన్ని కూడ పట్టుకుపోయారు.

అది....విపుల వ్రాసిన కాగితం!!

ఎవరు చేయించారో సుధాకర్ కి తెలుసు.

ఋజువు చెయ్యటానికి ఆధారాల్లేవు!

* * *

పిల్లలచే అటెండెన్స్ తీసుకుంటోన్న సుధాకర్ జీపు ఆగిన శబ్దం విని తలెత్తి చూశాడు.

డియ్యీవో భరణికుమార్ దిగుతున్నాడు.

ఎదురు వెళ్ళి విష్ చేసి వినయంగా ఆహ్వానించాడు.

సర్‌ప్రయిజ్ విజిట్ అది.

అయినా స్టాఫ్ అందరూ వున్నారు. పిల్లలూ వున్నారు.

ఆరో తరగతిలోకి నడిచాడు భరణికుమార్, కాసేపయ్యాక.

"దుర్గాచరణనాగ్ కథలోని నీతి యేమిటి?" ఆరో తరగతి తెలుగు పుస్తకంలోంచి ఓ ప్రశ్నని ఓ కుర్రాణ్ని లేపి అడిగాడు.

"పట్టుదల వుంటే కానిది లేదు."

"దుర్గాచరణ్ నాగ్ కాక మరొకరెవరైనా నీకు తెలుసా అలాంటి వ్యక్తి?"

"మా తెలుగు మాస్టారే సర్!"

"గుడ్! ఎలా చెప్పగలవ్?" ప్రశంసాపూర్వకంగా ఒక్కసారి సుధాకర్‌ని చూసి, మళ్ళీ విద్యార్థివైపు తి

గాడు ధరణికుమార్.

"రాధ టీచర్‌కీ మాష్టారుకీ సంబంధం వుంది. స్కూల్లో మాట్లాడుకోటానికి వీల్లేదు కదా! అలాగని మాష్టారు గదిలో కూడ బావుండదు. అందుకని యిద్దరూ అప్పుడప్పుడూ పార్కుల్లో, సినిమాల్లో కల్సుకుంటూ వుంటారు."

సుధాకర్ ముఖం పాలిపోయింది. వెయ్యి ఓల్టుల ఆశ్చర్యాన్ని నింపుకుని డియ్యావో తల సుధాకర్ కేసి తిరిగింది.

విద్యార్థులలో నెమ్మదిగా గుస గుసలు మొదలయ్యాయి.

మౌనంగా 'బి' సెక్షన్‌లోకి నడిచాడాయన, ముఖం గంభీరంగా వుంచుకుని.

"రామకృష్ణ పరమహంస చెప్పిన కథ యేమిటి?" ఒక విద్యార్థి నడిగాడు.

"ఇంకొంచెం ముందుకు వెళ్ళు" విద్యార్థి చెప్పాడు.

"గుడ్! అంటే అర్థం విద్యార్థి అయినా ఉద్యోగి అయినా వ్యాపారి అయినా యిప్పుడు చేస్తోన్న కృషిలో ఆగిపోకుండా యింకా యింకా శ్రద్ధతో యింకా పట్టుదలతో యింకా ఉత్సాహంతో మరింత కృషి చేస్తే మరింత ఉన్నత స్థితికి వస్తాడు. లేకపోతే యెక్కడ వేసిన గొంగడి అక్కడే. అంతే కదూ!"

"అవును సార్! మా తెలుగు మాష్టారు రాధ టీచర్‌ని మొదట రోజుకి రెండుసార్లు పలకరించేవారు. ఆ తర్వాత ఆరుసార్లు. మూణ్ణెల్లయ్యేసరికి యిద్దరూ ఒకే గదిలో కూచుని ముద్దులు పెట్టుకునేవారు. మరో నెలకి కౌగలించుకునేవారు. మరింత కృషి చేస్తే ఆమెకు కడుపు

కూడదనుకుంది. లేకపోతే యెక్కడ వేసిన గొంగడి అక్కడే కదండీ!?"

సుధాకర్ మొహంలో నెత్తురుచుక్క లేదు.

ధరణికుమార్ మొహంలో నెత్తురు రంగు ప్రత్యక్షమైంది.

*　　　　*　　　　*

ఆ గదిలో గంభీరత విలయతాండవం చేస్తోంది.

వంచుకున్న రాధ మొహంలోని నల్లద్రాక్ష పళ్ళ లాంటి కళ్ళలోంచి ఒక్కొక్క బిందువే రాలుతోంది అవమానం, అశ్రు రూపంలో.

ఆమె మొహం కందగడ్డలాగుంది.

ధరణికుమార్ సూటిగా వాళ్ళిద్దర్నీ చూస్తున్నాడు. ఆయన మౌనంలో గద్దింపు వుంది.

"ఇది అప్పర్ ప్రైమరీ స్కూలు గాబట్టి సరిపోయింది. కాలేజీ అయివుంటే ఈ పాటికి మీ పేర్లు అసభ్యపదజాలంతో కార్టూనులుగా గోడమీద కెక్కేవి. పేపర్లో వచ్చేవి. బాధ్యతాయుతమైన ఉపాధ్యాయ వృత్తిలో వుంటూ దేవతామూర్తుల్లాంటి విద్యార్థుల ముందు శృంగారం వెలగబెట్టడానికి మీకు సిగ్గులేదూ! చెప్పండి. మీ మీద యెలాంటి చర్య తీసుకోవాలి?"

ధరణికుమార్ ఈ మాటలని చాలా సేపైంది. ఇప్పుడాయన సమాధానం కోసం ఎదురుచూస్తున్నాడు.

ఏమని చెప్పగలడు సుధాకర్? తనపై కసితో ఏకాంబరం విద్యార్థులకి చిలకపలుకులు నేర్పించాడని చెప్పగలడా? అతడు చేసిన నేరాన్ని రుజువు చెయ్యగలడా?

చెయ్యగలడు! అందుకొక్కటే మార్గం, క్లాసు నుండి

విపులను పిలిపించి ఆ రోజు జరిగిన విషయాన్ని వెల్లడించమని చెప్పటమే! విపుల చెప్పగలదు. అందువల్ల ఆ పిల్ల భవిష్యత్తును తను ఉరి తీసినట్టే అవుతుంది. పెద్ద పిల్లైనా కాకముందే శృంగారాని కలవాటు పడిందన్న వదంతి ఆ పిల్లని నిలువునా చీరేస్తుంది.

ఏకాంబరం ఎంతకు తెగించాడు?

విద్య నేర్పాల్సిన విద్యార్థులకి విషాన్ని నూరిపోశాడు. సంబంధం—కౌగలింత—కడుపులాంటి పదాలకి అర్థమైనా తెలియని ఆ పసిమనసుల చేత ఆ పదాల్ని పలికిస్తున్నాడు.

ఇలాంటి నేరస్థులని యే చట్టం శిక్షిస్తుంది?

ఏ చట్టానికి అందుతారు వీళ్ళు?

తను, రాధ ప్రేమించుకుంటోన్న విషయం వాస్తవమే! అయితే తామేనాడూ స్కూల్లో గాని స్కూలు ఆవరణలో గాని ప్రేమికుల్లా ప్రవర్తించలేదు. తను హెడ్మాస్టరు. ఆమె అసిస్టెంట్సులో ఒకరు. అంతే!

తమ ప్రేమని చూసి ఓర్వలేక ఆ నాటి అవమానాన్ని భరించలేక విద్యార్థుల్ని ఉసిగొల్పి ఏకాంబరం కసి తీర్చుకుంటున్నాడు.

కొంపదీసి ఏకాంబరమే డియ్యీవోతో తనపై చిలవలు పలవలుగా లేనిపోనివి కల్పించి విజిట్‌కి ఆహ్వానించలేదుకదా! లేకపోతే ఇప్పుడు అర్థాంతరంగా విజిట్ చెయ్యడమేమిటి?

"సమాధానం మీ వద్ద లేదన్నమాట...." ధరణి కుమార్ కంఠం ఖంగున మ్రోగి సుధాకర్ ఆలోచనల్ని చీల్చేసింది.

"క్షమించండి సార్! త్వరలో నేను రాధను

వివాహం చేసుకోబోతున్నాను. ఈ విషయంలో నేరం చేసింది నేను కాదని ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. ఎవరు చేశారో కూడ చెప్పగలను కాని నిరూపించలేను. మీరు యెలాంటి శిక్ష విధించినా అనుభవించటానికి సిద్ధంగా వున్నాను" అన్నాడు సుధాకర్ నిశ్చల గంభీర కంఠ స్వరంతో.

మర్నాడే—సుధాకర్ రాధ రిజిష్ట్రారు సమక్షంలో దంపతులయ్యారు.

ఆ తర్వాత వారం రోజులకే సుధాకర్ కి ఎర్రదిబ్బకి ట్రాన్స్‌ఫర్ చేస్తూ ఆర్డర్స్ వచ్చాయి. రాధ ఉద్యోగానికి రిజైను చేసింది.

మిత్రులు, శ్రేయోభిలాషులు విస్తుపోయారు.

"ఎర్రదిబ్బ పనిష్మెంటు ప్లేసు అక్కడా అప్పర్ ప్రయిమరీ స్కూలుంది. హెడ్మాస్టరు పోస్టు సంవత్సరం క్రితం నుండీ ఖాళీగా వుంది. చాలా దారుణమైన మూఢాచారా లున్నాయక్కడ. ప్రభుత్వం కూడ విసిగి వేసారి శ్రద్ధ తగ్గించి వేసింది. నియంతృత్వం రాజ్యమేల్తోం దక్కడ. ఊపిరి పీల్చినా వదిలినా తప్పుగా పరిగణిస్తా రక్కడ. అక్కడికి నిన్ను వేశారంటే యిది వారికి పుట్టిన బుద్ధి కాదు. ఎవరో కావాలని వేయించి వుంటారు. కొత్త దంపతులు. మీ రక్కడి కెళ్ళటం మంచిది కాదు. పైగా ఆ వూరికి బందిపోట్ల బెడద వుంది" అన్నారు.

సుధాకర్ చలించలేదు. ఈ పని వెనక ఏకాంబరం హస్తం వుందని అతనికి తెలుసు.

ఎర్రదిబ్బలో అడుగు పెట్టగానే కొందరు గ్రామస్థులు వాళ్ళని చుట్టేశారు. వాళ్ళు భార్యాభర్త లవునా

కాదా, కులమేమిటి వగైరా యక్షప్రశ్నలు శల్యపరీక్షల తర్వాత వారా గ్రామంలో వుండటాని కనుమతించారు.

సంవత్సరం రోజులు సవ్యంగానే గడిచాయి.

• • •

"శ్రీమతి రాధ గారికి,

శుభాకాంక్షలు. మీ ఉనికి తెలుసుకునేసరికి తలప్రాణం తోకకి వచ్చింది. ఎలాగైతేనేం? యిన్నాళ్ళకి తెలుసుకోగలిగాను. మీ బంధువు తాలూకు ఆస్తికి మీకు వారసత్వం సంక్రమించింది. మీరు వెంటనే వచ్చి బంధుత్వం నిరూపించి మీ ఆస్తిని స్వాధీనం చేసుకోగలరు. ఈ ఉత్తరం అందిన వెంటనే దిగివ యిచ్చిన చిరునామాలో నన్ను కల్సుకుని సహకరించగలరు.

ఇట్లు
చక్రధరరావు
అడ్వొకేట్."

రాధకి ఆశ్చర్యం వేసింది. తనకి తల్లిదండ్రులు లేరు. మేనమామ మేనత్త పెంచి పెద్ద చేశారు. ఇప్పుడు వాళ్ళు కూడ లేరు. మరి ఈ బంధువు ఎవరు? వారికి తను యెలా తెలుసు? తనకి చెందేలా యెందుకు వ్రాశారు? ఎర్రదిబ్బ చిరునామాకి కళవొచ్చిందంటే ఖచ్చితంగా తనకే.

కనీసం అలాంటి బంధువున్నారని మామయ్యగాని అత్తయ్యగాని ఒక్కసారి కూడ తనతో చెప్పలేదే! మరి కొన్ని క్షణాల్లో అంతిమశ్వాస విడుస్తాడనగా మామయ్య తనతో యేదో చెప్పాలని తహతహ లాడారు. ఈ విషయం గురించేనా?

ఇప్పుడేం చెయ్యాలి? ఈ ఆస్తిని తను ఆహ్వానించాలా తిరస్కరించాలా? ఇన్నాళ్ళుగా తాము సుఖంగానే బ్రతుకుతున్నారు. ఈ ఆస్తి తమ జీవితంలో సుడిగుండం సృష్టించదు కదా! ఇప్పటికి ఈ వూళ్ళో రెండుసార్లు బందిపోట్లు దాడి చేశారు. ఉద్యోగుల యిళ్ళలో యేముంటాయనే వుద్దేశంతో కాబోలు—రెండుసార్లు తమ జోలికి రాలేదు. తాము ఆస్తిపరులైనట్లు తెలిస్తే వాళ్ళ దృష్టి తమపైకూడ పడుతుందేమో!

సుధాకర్ స్కూలు నుండి రాగానే ఉత్తరం చేతికిచ్చి తన అభిప్రాయం చెప్పింది రాధ.

"ఆ బంధువు యెవరో కానీ సినిమా కథలోలా ఈ ఆస్తి సంక్రమణం థ్రిల్లింగ్‌గా లేదూ! డబ్బు సమస్యల్ని సృష్టించవచ్చు. కాని నిజాయితీగల ఆ లాయర్‌ని కల్సి అభినందించాల్సిన అవసరం ఎంతైనా వుంది. అందుకైనా మనం వెళ్ళాలి. ఆస్తి వివరాలు చూసి అందుకోవాలో యే అనాధ శరణాలయానికైనా అప్పగించాలో ఆలోచిద్దాం" అన్నాడు సుధాకర్.

ఆ డబ్బు దారుణమైన సమస్య సృష్టించబోతోందని ఆ క్షణంలో వాళ్ళకి తెలీదు.

* * *

లాయర్ చక్రధరరావు రాధ దంపతుల్ని సాదరంగా ఆహ్వానించాడు. భోజనాలు విశ్రాంతి అనంతరం వారొక ప్రత్యేక గదిలో కూచున్నారు.

"చూడమ్మా! నీ పేరు?" సౌమ్యంగా అడిగాడు చక్రధరరావు.

"రాధ...."

"మీ నాన్నగారి పేరు?"

"శేఖరం...."

"ఆయనెలా వుంటారు?"

"నాకు తెలీదు సర్! మా నాన్న అమ్మల మొహమే నే నెరుగను. నాకు ఊహ వచ్చినప్పటి నుండి మా మేనమామనే తండ్రిగా భావిస్తూ వచ్చాను. ఆయన చివరి రోజుల్లో నాకీ నిజం తెల్సింది."

చక్రధరరావు మొహంలో సంతృప్తి చోటుచేసుకుంది.

"మీ మేనత్తగారి పేరు?"

"నాకు మేనత్త వున్న విషయం తెలీదండీ!"

"మీ మేనమామ పేరు?"

"రంగనాథం."

"వారి భార్య పేరు?"

"పార్వతమ్మ"

"రంగనాథంగారు ఎప్పుడు చనిపోయారు?"

సంవత్సరం, నెల, తేదీలతో సహా చెప్పింది రాధ.

"వ్యాధి?"

"కేన్సర్."

"ఏ కేన్సర్?"

"లంగ్ కేన్సర్."

"రంగనాథంగారికి బ్రతికున్న రోజుల్లో ఒక చెడ్డ అలవాటుండేది. అది యేది?"

"తరచూ గోళ్ళు కొరుక్కునేవారు."

చక్రధరరావు మొహం వెలిగిపోయింది.

"చాలమ్మా! నువ్వు రంగనాథంగారి మేనకోడలివని నిస్సందేహంగా రుజువైంది" అని, ఆయన వివరంగా చెప్పటం ప్రారంభించారు.

"మీ నాన్న మీ అమ్మని వివాహం చేసుకుని వాళ్ళ

నాన్నగారి వద్దకి వెళ్ళారు. కాని వాళ్ళది వర్ణాంతర వివాహం కావడంతో అక్కడ వారికి ఆశీస్సులు, ఆదరణకి బదులు తిరస్కారమే ఎదురైంది. తనకున్న యిద్దరు కొడుకుల్లో ఒకడు చచ్చాడనుకుంటానని చెబుతూ ఆయన మీ అమ్మ నాన్నల్ని వెంటనే యింట్లోంచి గెంటేశాడు.

“కొంతకాలం గడిచాక ఆయన తను చేసిన పనికి పశ్చాత్తాపపడ్డారు. చిన్న కుమారుడైన మీ నాన్నగారికోసం వెదికించారు. అప్పట్లో మీ ఆచూకీ దొరకలేదు. గత్యంతరంలేక తన పెద్దకొడుకుతోబాటు శేఖరంగారిక్కడ తన ఆస్తిలో సగం వాటా వ్రాస్తూ శేఖరం తర్వాత ఆ ఆస్తి శేఖరం సంతతికి చెందేలా వీలునామా రాయించారు. మీ తాతగారి తదనంతరం ఆ వీలునామా అమలుపరచే బాధ్యత వారి లాయర్‌గా నాకప్పగించారు.

“శేఖరం సంతతిని గుర్తించడం నాకు సమస్య అయింది. ఎందుకంటే వాళ్ళు నాకు తెలియదు. శేఖరం దంపతులు యింట్లో అడుగుమోపిన కొద్ది నిమిషాల్లోనే యిల్లు వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయారు గాబట్టి శేఖరం ఇంట్లోని వస్తువులు, శేఖరం అన్నయ్య రూపురేఖలు మొదలైన ఆధారాలతో అతని సంతతిని పసిగట్టే అవకాశంలేదు.

“లాయరుగా నాకు కొన్ని పద్ధతులు తెల్సినా యెందుకైనా మంచిదని ఒక ప్రయివేట్ డిటెక్టివ్ సాయం కోరాను. ఇద్దరం కల్సి పరిశోధనకు పూనుకున్నాం.

“మీ నాన్నగారు పెళ్ళయిన కొద్దికాలానికే రైలు ప్రమాదంలో మరణించడం, మీ అమ్మ పుట్టిల్లు చేరటం, నిన్ను ప్రసవించిన వెంటనే మరణించటం, నువ్వు రంగనాథంగారివద్దే పెరగటం, లంగ్ కేన్సర్‌తో రంగ

నాథం మరణించటం, నీ వివాహం సుధాకర్‌తో జరగటం, ఏకాంబరం కారణంగా మీవారికి ఎర్రదిబ్బ ట్రాన్స్‌ఫర్ కావటం—అన్నీ మా దర్యాప్తులో బైట పడ్డాయి.

“రంగనాథంగారికి వేరే సంతానంలేదు. కాబట్టి నువ్వు నువ్వేనని తేలిపోయింది. చాల సంతోషంగా వుంది. ఇన్నాళ్ళకి నా పరిశోధన ఫలించింది. నా కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చబోతున్నందుకు యెంతో తృప్తిగా వుంది. దాదాపు లక్షరూపాయల విలువగల ఆస్తికి వారసురాలివి కాబోతున్నావమ్మా నువ్వు. ఈ సాయంత్రమే మిగత యేర్పాట్లు చేస్తాను” అన్నాడు చక్రధరరావు.

• • •

లక్షరూపాయలు కాదు, లక్ష అక్షౌహిణీల సైన్యంతో యిరవై తలల భయంకరమైన రాక్షసి తనమీద పడుతోన్నట్టు ఫీలయ్యాడు సుధాకర్, చక్రధరరావు వీలునామా చదివి వినిపిస్తోండగా.

భూమి వెయ్యి వ్రక్కలై ఆ శకలాలు దివికెగిరి వెయ్యి టన్నుల బరువుతో తన తలపై పడుతోన్నట్టు ఫీలయ్యాడు.

అగ్నిపర్వత మేదో బ్రద్దలై లావాద్రవం తనని నిలువునా ముంచేసినట్టు ఫీలయ్యాడు.

అతని శరీరంలో వణుకు ప్రవేశించింది.

స్వేదంతో దుస్తులు పూర్తిగా తడిసిపోయాయి.

రాధ తండ్రి శేఖరం....

శేఖరం తండ్రి పేరు....గురుమూర్తి!?

గురుమూర్తి పెద్దకొడుకు పేరు కరుణాకరం!

తను—కరుణాకరం కుమారుడు!

మై గాడ్.... మైగాడ్....

రాధ.... తన చిన్నాన్న కూతురు!

చెల్లెల్ని పెళ్ళిచేసుకున్నాడు తను!

ఎంత పాపం చేశాడు తను?

తన చెల్లెల్ని తను ప్రేమించి—వివాహంకూడ చేసుకున్నాడు తను! ఇంతకంటే పాపం వేరే వుందా? ఇంతకంటే ఘోరం వేరే ఉందా? ఇంతకంటే నేరం వేరే ఉందా?

ఈ భయంకర నిజం తెలిస్తే రాధ భరించగలదా? జీర్ణించుకోగలదా?

తనకుద్యోగం వచ్చినప్పుడు తాతయ్య దెబ్బలాడాడు, 'నీకుద్యోగం చేసేంత కర్మ ఎందుకు పట్టింది? ఈ పొలాలూ ఆస్థీ వ్యవహారాలూ చూసుకుంటూ ఇక్కడే ఉండిపో' అని.

ఆ కారణంగా తనకాయింట్లో చుక్కెదురైంది. నాన్న తాతయ్యమాట కెదురు చెప్పలేదు. ఉద్యోగం పురుష లక్షణం అన్న వాదన తనది. తన భావాలు వాళ్ళకి నచ్చవు. వాళ్ళ అభిప్రాయాలు తనకి నచ్చవు. ఆ కారణంగా పోట్లాడి వచ్చేశాడు.

పౌరుషం ఎక్కువ తనకి. ఆ తర్వాత తన వివరాలేవీ తెలియపర్చలేదు.

అప్పుడు తమ లాయర్ దయానిధి. ఇప్పుడు చక్రధరరావు!

మతిపోయింది సుధాకర్ కి.

ఇంటికి రాగానే బాంబు ప్రద్దలయింది.

సుధాకర్ చెప్పింది విని రాధ కవ్వున కేక వేసింది.

సుధాకర్ ఓదార్చే ప్రయత్నం చేస్తుండగానే పూరు పగబట్టింది.

9

ఏదో శబ్దం వినరావటంతో సుధాకర్ అటు చూశాడు.

వాహనమేదో వస్తోన్న చప్పుడది. విశాలపట్నంనుండి నాయుడు పట్నం వెళుతోన్నట్టుగా శబ్దాన్నిబట్టి అర్థమైంది. రాధని లారీ డ్రయివరు విశాలపట్నంకేసి తీసికెళ్ళాడు. ఇప్పుడీ చప్పుడు నాయుడుపట్నంకేసి దూసుకువస్తోంది.

ఇప్పుడు తనేం చేయాలి? రాధకోసం ఎదురుచూస్తూ ఇక్కడే కూచోవాలా లేక నాయుడుపట్నం వెళ్ళాలా?

నాయుడుపట్నం వెళ్ళి ఏం చెయ్యాలి?

ఇక్కడుండి మాత్రం ఏం చెయ్యాలి?

రాధ వస్తుందన్న నమ్మకం యెప్పుడో పోయింది.

వాహనం చప్పుడు దగ్గరవుతోంది. లీలగా కన్పిస్తోంది. అది లారీ! హెడ్‌లైట్సులేవు. చూస్తూండగానే అది సుధాకర్‌కి దగ్గరగా వచ్చి ఆగిపోయింది.

బిలబిలమంటూ మనుషులు దిగారు.

వాళ్ళలో రాధకూడ వుంది.

డ్రయివరు క్లీనర్ల మొహాలు అవదం తాగినట్టున్నాయి.

వాళ్ళలో కొందరు సుధాకర్‌ని చుట్టుముట్టి ఒడిసి పట్టుకున్నారు.

వాళ్ళు ఇంతవరకు రాధని సుధాకర్‌నీ పట్టుకోవడంకోసం చెట్టునీడన మాటువేసి ఉన్నవాళ్ళు. లారీని చూడగానే సుధాకర్ దంపతులు అందులో ఉంటారన్న నమ్మకం కల్గి, లారీని ఆపుచేశారు. రాధ

దొరికింది. సుధాకర్ని గూర్చి అడిగారు. డ్రయివర్ చెప్పకపొయ్యేసరికి చిత్తుగా తన్నారు. వణుకుతూ అసలు సంగతి చెప్పాడు వాడు. లారీని వెనక్కి మరలించారు.

సుధాకర్ చిక్కగానే వాళ్ళ ఆనందానికి మేర లేదు.

కానపూలమ్మ తల్లి కరుణించినట్టే భావించారు.

వాళ్ల మాటల్నిబట్టి రాధకి యే అఘాయిత్యమూ జరగలేదని స్పష్టమైంది సుధాకర్ కి.

అయితే అంతకంటే భయంకరమైన ఆపద ముందుందని అతనికి తెలుసు.

10

పౌర్ణమి!

అదో విశాలమైన గది!

పది—పదిహేనుమంది హడావుడిగా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నారు. వాళ్ళు పరస్పరం మాట్లాడుకోవటం లేదు. మౌనంగానే ఎవరిపని వాళ్ళు చేసుకుపోతున్నారు. మరీ అవసరమైతే సైగలు చేసుకుంటున్నారు.

తెల్లని వెన్నెల గవాక్షంలోంచి గదిలోకి ప్రసరిస్తోంది. ఆ ప్రాంతంలో దాదాపు ఎనిమిదడుగుల నల్లని దేవతా విగ్రహం నిశ్చలంగా నిలబడి వుంది.

విరబోసిన జుట్టు. అరచెయ్యి సైజులో ఎర్రని కుంకుమ నుదుట మెరుస్తోంది. కనుగుడ్లు ఎరుపు రంగుని పొదువుకుని భీతిని గొలుపుతున్నాయి. భయంకరంగా తెరుచుకుని వున్న ఎర్రని నోట్లోంచి ఏనుగుదంతాలకి మల్లే రెండు పొడుగాటి కోరలు—చిన్న పిల్లలు చూస్తే గుండెలవిసి చచ్చేంత భయాన్ని గొల్పుతోన్నాయి. కోరల మధ్య మానవ కపాలం యిరుక్కుని ఉంది. పొడుగాటి

నాలిక బైటికి సాగివుంది.

మెడలో కపాలాల మాల! జబ్బలకీ కపాలాల మాలలు చుట్టబడి ఉన్నాయి. ఎడమ చేతిలో శూలాన్ని పోలిన ఆయుధం. కుడి చేతిలో మరో పుర్రె!

ఆమే కానపూలమ్మ దేవతా విగ్రహం!

ఆమె పాదాల ముందర పెద్ద పెద్ద పళ్లేలలో పసుపు, కుంకుమ, విభూతి__రాశులు పోసి ఉన్నాయి. విగ్రహానికి ఇరువైపులా రెండు కాగడాలు మందంగా వెలుగుతున్నాయి.

గదంతా జిడ్డువాసనతో కూడిన అఘోరకమైన వాసన!

విగ్రహం పాదాలకు ముందరి భాగంలో నేలమట్టానికి బెత్తెడు యెత్తుగా భూమిలోకి దిగ్గొట్టబడిన వధ్యశిల!

అటూ యిటూ తిరుగుతోన్న మనుషుల మొహాలు నిశ్చలంగా, నిర్వికారంగా నిర్వేదంగా ఉన్నాయి. ఆ మొహాల్లో కాంతిలేదు. మలినంలేదు!

ఒక ఆచారాన్ని పాటిస్తోన్న వాళ్ళలా, ఒక సంప్రదాయానికి పట్టంగట్టి దాని యేలుబడిలో మనుగడ సాగిస్తోన్న వాళ్లలా యాంత్రికంగా తమ పనులు చేసుకుపోతున్నారు.

నాగరికతకి నిలయమైన మన సమాజంలో__యింకా చెప్పాలంటే నాగరికత విశృంఖలమై వెర్రితలలు వేస్తోన్న ఈ సమాజంలో ఆదిమజాతి నాగరికతకి అద్దంపడుతూ ఆ వాతావరణం!

గుళ్ళనీ గోపురాల్ని ప్రభుత్వం స్వాధీనం చేసుకొని యిష్టం వచ్చినట్టు పాలిస్తోన్నా తను మాత్రం వాటన్నిటికీ అతీతంగా ఈ ఎర్రదిబ్బ గ్రామం పొలిమేరల్లో రహస్యంగా ఉన్న ఈ గదిలో ఇంకా ఈనాటి

వగతూ నరబలులు స్వీకరిస్తూ ఎర్రని చిక్కని మానవ రక్తంతో నాలిక తడుపుకుంటూ ఆ నాలికని మూరెడు పొడుగున చాచి—మరింత రక్తాన్ని ఆహ్వానిస్తూన్న కాన పూలమ్మ విగ్రహంలోని తలభాగం — వెలుగుతోన్న కాగడాల కదలికల వెలుగునీడలు మొహంపై ప్రసరింప జేస్తూండగా మరింత భీకరంగా అగుపిస్తోంది!

రెండురోజులుగా తిండిలేక బందీలుగా స్తంభాలకి కట్టబడి ఉన్నారు రాధ, సుధాకర్ లు.

వెన్నెల—గవాక్షంలోంచి లోనికి ప్రవేశించిన పిండి లాంటి వెన్నెల—నెమ్మదిగా విగ్రహం పాదాలకేసి జరుగుతోంది.

ఇద్దర్నీ బంధవిముక్తుల్ని చేశారు. రాధని కొందరు, సుధాకర్ ని కొందరు చెరోవైపుకి తీసికెళ్ళిపోయారు.

రాధని పద్మాసనం వేయించి కూర్చోబెట్టారు. మట్టి కడవలతో పదకొండు కడవల నీరు ఆమెపై గుమ్మరించి స్నానం చేయించారు. కట్టుకున్న దుస్తులు — సభ్యతకి భంగం వాటిల్లకుండా విడిపించి పసుపు బట్టలు ధరింప జేశారు. శరీరమంతా పసుపు రుద్దారు. కంఠంనుండి మోకాళ్ళవరకూ దుస్తులు కనిపించకుండా వేపమండలు ధరింపజేశారు. పసుపుతాటికి పసుపుకొమ్ము కట్టి మెళ్ళో ప్రేలాడదీశారు. నుదుట కుంకుమబొట్టు పెట్టారు.

జరుగుతున్న దేమిటో తెల్సు రాధకి. జరగబోయే దేమిటోకూడ తెలుసు. అయినా ఆమె భయంతో అరవ టంలేదు. గింజుకోవటంలేదు. 'ఈ' అలంకారాలు చేయించుకోనని మొరాయించటంలేదు. కదిలే శిల్పంలా, నడిచే యంత్రంలా ప్రవర్తిస్తోంది. ఆమె మొహంలో యే భావమూ లేదు. ఆ కళ్ళలోంచి ఒక్క చుక్క కూడ నీరు

రావటంలేదు.

నెమ్మదిగా ఆమెని నడిపించుకుంటూ వచ్చారు.

వధ్యశిల ప్రక్కన సున్నపు పట్టెలు పెట్టిన చిన్న మట్టి ముంత వుంది. అందులో యేముందో—కన్పించటం లేదు. దాని కంఠానికి మాత్రం పసుపుకొమ్ముని, తమలపాకుల్ని ముడివేసిన పసుపు దారం ఆభరణంగా ఉంది. ఈవలి ప్రక్కన తళతళా మెరుస్తోన్న కత్తి ఉంది.

వెన్నెల వధ్యశిలకి కేవలం రెండంగుళాలదూరంలో ఉంది. అది సరిగ్గా వధ్యశిల మీదికి చేరిన వెంటనే వీళ్ళకి ఆయువు తీరిపోతుంది. ఒకరి తర్వాత ఒకర్ని నేలపై బోర్లాపడుకోబెడతారు. గడ్డం వధ్యశిలపై ఆనాలి. కత్తి తీసుకుని కానవూలమ్మ దేవతని మనసారా మూడుమార్లు తలచుకుని ఒకే వ్రేటుతో తల తెగనరుకుతారు.

....అలికిడికి నెమ్మదిగా తలెత్తింది రాధ. దాదాపు అదే అలంకారాల్లో సుధాకర్‌ని తీసుకువస్తున్నారు.

ఒక్కక్షణం ఇద్దరి చూపులూ కలుసుకున్నాయి.

కాని ఆ కళ్ళలో సంకేతంలేదు. సందేశంలేదు. సంక్షోభంలేదు.

తాము మృత్యువుకి అంగుళం దూరంలో ప్రయాణం చేస్తూనే ఉన్నారు. నేలపై యెంతదూరం పరుగెత్తినా ఆకసంలోని చంద్రుడు చేరువలోనే కన్పించినట్టు ప్రతి గండమూ తప్పినట్టే తప్పి—కప్పుకుంటూనే ఉంది. ఇది చివరి మజిలీ!

ఇప్పుడు బ్రతికినా తర్వాతైనా చావాల్సిందే!

ఆ చావేదో—ఈవిధంగా వరించబోతోంది.

భరించక తప్పదు.

నాలుక్కళ్ళూ చప్పున నేలవైపుకి వాలిపోయాయి.

వెన్నెలవైపు మూశాడొకడు. వధ్యశిలకి అంగుళం దూరంలో వుంది.

క్షణాలు గడుస్తున్నాయి. నిశ్శబ్దం రుద్రతాండవం చేస్తోంది.

ఎవరి గుండె చప్పుడు వారికే వినిపించేంతటి నిశ్శబ్దం!

అలాంటి సమయంలో—

హఠాత్తుగా పెద్ద అలజడి ప్రారంభమైంది. పది పదిహేనుమంది గట్టిగా కేకలు వేసిన చప్పుడు! గుర్రపు డెక్కల మోత!

పెద్ద శబ్దంతో గదితలుపులు తెరుచుకున్నాయి.

బిలబిలమంటూ నలుగురు వ్యక్తులు గుర్రాలపై లోపలికి దూసుకువచ్చారు.

పిస్తోళ్ళు గురిపెట్టారు.

గదిలోని వారి గుండెలవిసిపోయాయి!

బందిపోట్లు!

కాలు కదిపితే కాల్చేస్తారు!

పెదవి విప్పితే పాతేస్తారు!

శిలా ప్రతిమల్లా నిల్చుండిపోయారు.

“వూరు దోచుకున్నాం. కల్లు కావాలి ఎక్కడ?” రుద్రుడిలా అడిగాడు వారిలో ఒకడు.

భయంగా ఓ మూల చెయ్యిపెట్టి చూపించాడు వారిలో ఒకడు.

ఇద్దరు సాటిమనుషుల్ని—ఆ ఇద్దర్లో ఒక ఆడదాన్ని-అబలని బలిపశువుగా అలంకరించి మరి నాలుగు నిమిషాల్లో వాళ్ళ తలల్ని నిర్దాక్షిణ్యంగా వేరుచేసి కాపూలమత్త దేవతకి నైవేద్యంగా పెట్టడంకోసం కత్తి పట్టడానికి

సిద్ధంగా వున్న వాడిలో ప్రాణభయం!

కల్లుముంతలు తీసుకున్నాడు బందిపోట్లలో ఒకడు. అందరికీ అందించాడు. కిం దా మీ దా పోసుకుంటూ తాగారు. వాళ్ళలో ఒకడి దృష్టి రాధపై పడింది. మరొకడి దృష్టి సుధాకర్ పై పడింది.

ఇద్దర్నీ పట్టుకుని జేపమండలు పట్టుకుని లాగారు. ఇద్దర్నీ వాహనాలపై యెక్కించుకున్నారు. కాసేపు పిచ్చిగంతులు వేశారు. చిందులు తొక్కారు. గదిలోని వాళ్ళ అభరణాలు ధరించారేమోనని ఒకడు అందర్నీ చెక్ చేశాడు. రెండు ఉంగరాలు దొరికితే లాక్కున్నాడు. పిచ్చిపాటలు పాడుతూ గుర్రాలెక్కారు. మరుక్షణం అవి శరవేగంతో కనుమరుగైపోయాయి.

ఆచారాన్ని పవిత్రంగా పాటిస్తున్నామని రొమ్ములు చరచుకుంటూ గర్జించే ఆ నరరూప రాక్షసులతోబాటు నోటిదగ్గరి అహారం మారమవుతోన్నా గుడ్లప్పగించి విగ్రహం లాగే ఉండి పోయింది కానవూలమ్మ దేవతా 'విగ్రహం!'

11

"స్నానం చేసి దుస్తులు మార్చుకోండి" అన్నాడతడు.

తెల్లవారటానికింకా దాదాపు గంటన్నర వ్యవధి ఉంది. విపరీతంగా చలివేస్తోంది. వాయుపుపట్నం రూట్ లో ఎర్రదిబ్బకి దాదాపు పాతిక కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న యేదో ఊరది. అద్దాలో ప్రయాణించటంతో ఖచ్చితంగా యే ఊరో తెలీటంలేదు. పచ్చని పొలాలు సస్యశ్యామలంగా కనిపించాయి.

ఊరిశైట ఓ పాడుపడిన భవనం ఉంది. అది ఎవరో జమీందారుదని చెప్పుకుంటారు. దాని ప్రక్కనే పెద్ద పెద్ద కొండలు ఉన్నాయి. అక్కడ సహజమైన సన్నని

జలపాతం ఉంది.

ఇద్దరిముందరా పొడిబట్టలూ తువ్వాళ్ళూ పడ్డాయి. మంత్రముగ్ధుల్లా నడిచారు. తోడుగా ఒకడు వెంట రాగా జలపాతంకేసి నడిచారు. ఎముకల్ని కొరికివేస్తోన్న చలిలో వారు నిర్లిప్తంగా స్నానాలు ముగించారు. ఆలోచించే శక్తి వాళ్ళ మస్తిష్కాలు యెప్పుడో కోల్పోయాయి.

మరో రూపంలో మృత్యువు వరించబోతోంది. అంతే! భవనంలో ఓ గది కాస్త శుభ్రంగా ఉంది. గోడలకి కాగడాలు వెలుగుతూ వ్రేలాడబడి ఉన్నాయి.

నేలమీద నెగడు మండుతోంది.

రెండు పళ్ళెల్లోనూ నిప్పుల్లో కాల్చి ఉప్పూ కారం చల్లిన కోడి మాంసం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

ఆశ్చర్యంగా బందిపోటుకేసి చూశారు సుధాకర్ దంపతులు.

"నన్ను గుర్తించలేదా మాస్టారూ!" ముసుగు తీసేశాడతడు.

"గోపన్నా.... నువ్వు.... నువ్వు.... ...." ఆశ్చర్యంతో నోట మాట రావటంలేదు సుధాకర్ కి.

"బందిపోటును మాత్రం కాదు మాస్టారూ! అసలు బందిపోట్లు పట్టుబడ్డారో చచ్చిపోయారో తెలీదు గాని దాదాపు సంవత్సరం నుండీ బందిపోటు వేషంలో మా వూరి మూఢనమ్మకాలని పట్టుకుని వ్రేలాడుతోన్న మనుషులకి వెన్నుపోటు పొడుస్తూ బందిపోట్లుగా నమ్మించటానికి అప్పుడప్పుడూ నిజంగానే దోపిడీలు చేస్తూ పరోక్షంగా మళ్ళీ వాళ్ళకే ఖర్చుపెడుతూ వాళ్ల సొత్తుని మళ్ళీ వాళ్ళకే ముట్టజెబుతూ ఈ మూఢాచారా

లన్నీ ఖండిస్తూ నిర్మూలించడానికి ప్రయత్నిస్తోన్న రెండవ పక్షం ప్రతినిధులకి నాయకుణ్ణి.

మిమ్మల్ని బంధించి బలి యివ్వబోతున్నట్టు మావాళ్ళు చెప్పారు. మీ కోసమే ప్రస్తుతం ఈ వేషంలో వచ్చాం. తర్వాత తీరిగ్గా మాట్లాడవచ్చు. ఆకలితో వున్నారు. ముందు అవి తినండి" అన్నాడు గోపన్న.

12

"మీ కంటే ఎక్కువగా నేను చదువుకొని వుండవచ్చు. కాని మీకు చెప్పేంతవాణ్ని మాత్రం కాదు. మాస్టారూ మీరూ చదువుకున్నారు. అక్కా! మీరు కూడ చదువుకున్నవారే! మీ ఈ నిర్ణయం మాత్రం సమంజసంగా లేదు."

"అంతకంటే యేం చెయ్యాలి గోపన్నా! తెలియక కట్టుకన్నా తెలిసి తెలిసి చెల్లెలితో కాపురం చెయ్యమంటావా!? రాధ కిప్పుడు మూడో నెల. పిండం గట్టిదె రేపు శిశువుగా భూమ్మీద పడితే వాడి గతి యేమిటి? అన్నదమ్ముల సంతానం కావడంతో మా వివాహం చెల్లదు.

చెల్లని పెళ్ళి ఫలితంగా పుట్టిన సంతానం సంఘం దృష్టిలో అక్రమ సంతానం క్రింద లెక్క కాదా!? శిశువుకి తల్లిదండ్రులమైనా మేం అన్నా చెల్లెళ్లం! రేపా శిశువు పెరిగి పెద్దయి రాధని అమ్మా అనీ నన్ను నాన్నా అని పిలిస్తే మా మనసులు క్షోభతో కుమిలిపోవా!? ఆ శిశువుకి సంఘంలో గౌరవప్రదమైన స్థానం లభిస్తుందా?"

"అందుకని యిద్దరూ ఆత్మహత్య చేసుకుంటారా?" గోపన్న సూటిగా ప్రశ్నించాడు,

"మరో మార్గం యేముంది గోపన్నా!?" వెక్కిళ్ళ మధ్య అంది రాధ. ఏడుస్తూనే. "ఈ దుర్భర నిజం తెల్సిన క్షణం నుండీ ఆయన మొహం చూడటానికే సిగ్గుగా వుంది. వారి జీవితంలోకి రాహువులా ప్రవేశించాను పాపిష్టిదాన్ని. నేను తారసపడకుండా వుండి వుంటే వారు మరో అమ్మాయిని చేసుకుని సుఖంగా వారు...."

"రాధా...." ఆర్తిగా అన్నాడు సుధాకర్.

"అవునండీ! తాళి కట్టించుకుని జీవితంలో, తనువులో సగం భాగం పంచుకున్నందుకు మిమ్మల్ని 'ఏమండీ' అని పిలవాలా లేక స్వయంగా పెదనాన్న కొడుకైనందుకు అన్నయ్యా!? అని పిలవాలా!? అనుక్షణం ఈ సందిగ్ధంలో నలిగిపోతూ ఈ సంఘర్షణతో కుమిలిపోతూ పరస్పరం చూసుకుంటూ యెలా మనుగడ సాగించగలం?

నన్ను క్షమించండి. ఈ విషయం మీతో చెప్పి క్షమాపణ కోరుకుని మీ జీవితం నుండి, నా జీవితం నుండి నిష్క్రమించాలనే ఆగిపోయాను. ఆ క్షణాల కోసమే ఈ ప్రాణాలని బలవంతంగా నిలుపుకున్నాను. లేకపోతే ఈ నిజం నాకు తెల్సిన అరగంటకే ఎర్ర దిబ్బలో మనింట్లోనే నిశ్చలంగా నిలబడి గ్రామస్థుల కర్ర దెబ్బలకి బలి అయివుండేదాన్ని. నా కోరిక నెరవేరింది. గోపన్నా! దయచేసి నన్నాపకు...." భోరుమంది రాధ.

"అక్కా! మనిషి తన ప్రాణం తను తీసుకోవటం కూడ నేరమే! అలాంటప్పుడు నీ కడుపులో పెరుగుతోన్న మరో ప్రాణిని కూడ చంపే అధికారం నీ కెవరిచ్చారు?"

"దేవుడంటూ వుంటే వాడు. మిమ్మల్ని మేము పరి

చయం చేసుకునే అధికారం యిచ్చాను. పరస్పరం ప్రేమించుకునేందు కనుమతిస్తూ అధికారం యిచ్చాడు. వివాహం చేసుకునేంచు కధికారం యిచ్చాడు. కడుపులో నలుసుని పొదుపుకునేందు కధికారం యిచ్చాడు. ఇప్పుడూ అధికారం యిస్తాను. యివ్వాలి. యిచ్చే తీరాలి."

"ఇవ్వకపోతే?"

"కంటబడితే ఆ దేవుణ్నైనా సరే-చంపిపారేస్తాను. నేరాలు చేసే మనుషుల్ని చూస్తూ వినోదించడమే కాకుండా మనుషుల చేత స్వయంగా నేరాలు చేయించి కూడా వినోదిస్తాడా? అసలు దేవుడనేవాడే వుంటే యిది వాడు చేసిన నేరం కాకపోతే వాడి ఆజ్ఞ లేనిదే కథ యింతవరకూ వస్తుందా? చెప్పు గోపన్నా!!?"

"పిచ్చి అక్కా! సమస్యని సృష్టించిన దేవుడు పరిష్కారం చూపకపోతాడా? విజ్ఞులమై ఆలోచించాలి గాని! దేవుడు చేసిన నేరానికి దేవుడే పరిష్కారం చూపబోతున్నాడు. మీరు ఇస్లాముమతం స్వీకరించండి" చివరి వాక్యాల్ని గంభీరంగా పలికాడు గోపన్న.

అప్రతిభులై గోపన్నకేసి చూశారు రాధ, సుధాకర్ లు.

"అవును...." అదే గాంభీర్యంతో పలికాడు గోపన్న. "మీ విషయం నా చెవిని సోకిన వెంటనే నేను లాయర్ని సంప్రదించాను. వారు యిచ్చిన సూచనే యిది. ఆ తర్వాత ఇస్లాం మతగురువుల్ని మౌలిసాహెబ్ ని కలిశాను. సహజంగా కాక ఒక తప్పును కప్పిపుచ్చుకోవాలనే సంకల్పంతో మతం స్వీకరిస్తే అది ఆక్షేపణ కాని అభ్యంతరం కాని అవుతుందా అని. అంతరంలో స్వచ్ఛ

తని నిలుపుకొని అంతర్యాన్ని అల్లాపై కేంద్రీకరించి మనః పూర్వకంగా మత స్వీకరణకి అంగీకరిస్తే యెవరికైనా ఇస్లాం మతం ప్రేమగా అక్కున చేర్చుకుంటుందని తెలియజేశారు.

“మాస్టారూ! మీరు ఉపాధ్యాయులు. ‘కులాలూ మతాలూ ఒక్కటైనా మానవత్వ మొక్కటే మన అభిమతం’ అని విద్యార్థిలోకానికి చాటిచెప్పినవారు, చాటి చెప్పాల్సినవారు.

“స్త్రీ పురుష సంపర్కంలోని వావివరసలు, సంబంధాలు, నిషేధాలు వేర్వేరు మతాల్లో భిన్నంగా వుండొచ్చు. ఒక మతంలో తప్పు మరో మతంలో ఒప్పు కావచ్చు. మీ వరస మన మతంలో నిషిద్ధమని నే నంగీకరిస్తాను. కాని ఇస్లాం మతంలో సమర్థనీయమే! అది వివరంగా మరోసారి విశదీకరిస్తాను. అసలు మన మతంలో కూడ యెందుకు నిషిద్ధమైంది? చెబుతాను వినండి.

“మన మతంలో వివాహ వ్యవస్థ యిలా వుంది: మనలో తల్లి అక్కకొడుకుని గాని కూతుర్ని గాని చేసుకోవటం- సైంటిఫిక్ రీజన్స్‌ని ప్రక్కకి పెడితే ఆమోదయోగ్యమే కాక ఆనందదాయకం కూడ! కాని తండ్రి సోదరుని కొడుకుని చేసుకోవటం నిషిద్ధమే కాదు. చట్టవిరుద్ధం కూడ!

“తండ్రి తమ్ముడు రక్తబంధం అయినప్పుడు తండ్రి చెల్లెలు మాత్రం రక్తబంధం కాదా!?

“అయితే యిక్కడో మెలిక వుంది!

“మన దేశంలోని పల్లెల్లో పూర్వం నుండీ ఉమ్మడి కుటుంబ వ్యవస్థ సాగుతోంది. అందువల్ల ఒకే యింట్లో అన్నదమ్ములు, వారి సంతానం కలిసివుంటారు. వాళ్ళలో

యెదిగిన ఆడపిల్లలు, మగపిల్లలు పరస్పర శారీరక ఆకర్షణలకి లోనై అపచారాలు జరక్కుండా నివారించటం కోసం సోదరుల సంతానం మధ్యవున్న సంబంధం అన్నాచెల్లెళ్ల అనుబంధమని పెద్దలు నిర్ణయించి ఆ బాంధవ్యం గురించి పిల్లల మనసుల్లో ఆ భావన బాల్యం నుండీ నాటుకుపోయేలా నూరిపోశారు. నూరిపోస్తారు. అందువల్ల వారి మధ్య లైంగిక వాంఛ కలగటానికీ వివాహప్రసక్తికీ తావు లేదు.

“అదే తండ్రి చెల్లెలు చూడండి. ఆమె అత్తారింటికి— మరో ప్రాంతం వెళ్ళిపోతుంది. ఆమె సంతానం, తండ్రి సంతానం ఒకేచోట పెరగరు కాబట్టి వారి మధ్య యిలాంటి అపచారాలు జరిగే వీలులేదు. పైగా బాల్యం నుండీ ఒకరినొకరు ప్రతిరోజూ చూసుకునే వీలులేదు గాబట్టి మేనత్త సంతానాన్ని పెళ్ళి తంతుకి సమర్థించారు.

“మీరు అన్నదమ్ముల సంతానమైనా మీరు పరస్పరం తొలిసారి చూసుకోగానే ఆకర్షించబడ్డారు. ఎందుకు? మీరు బాల్యం నుండీ ఒకేచోట పెరగలేదు గాబట్టి. అలాగని లోకంలోని అన్నాచెల్లెళ్ళని వివాహానికి ప్రోత్సహిస్తున్నానని భావించకండి. మీ కొచ్చిన సమస్యని సామరస్యంగా విడదీస్తున్నానంతే!

“కాబట్టి దీన్ని దేవుడు చేసిన నేరంగా పరిగణించి దేవుణ్ని తిట్టి మిమ్మల్ని మీరు తిట్టుకుని ఆత్మహత్య లాంటి సాహసాలకి పూనుకుని మూడు ప్రాణాలని బలి పెట్టక, దేవుడు చూపిన మార్గంగా భావించి సాగిపొండి. తెల్లవారితే శుక్రవారం. మహమ్మదీయులకు పవిత్రమైన రోజు. నాయుడు పట్నంలో మిమ్మల్ని ఆదరించి

అక్కడ చేర్చుకు నేందుకు ఆహ్వానిస్తూ పెద్ద మసీదులో మౌలానా ఆత్రంగా ఎదురుచూస్తున్నాడు. ఏర్పాట్లన్నీ చేసివచ్చాను.

"ముందుగా మతం స్వీకరించండి. ఆ తర్వాత ఆ మత పద్ధతి ప్రకారం వివాహం చేసుకోండి. మీ కుటుంబంలో నిత్యమూ శాంతికపోతం ఎగుర్తూ వుంటుంది. మీకు జన్మించబోయే శిశువు ఔరసుడవుతాడు. దాంపత్య జీవితంలో మీ నిర్ణయం యెలావున్నా అక్కడ సంక్రమించిన ఆస్తితో మీ బాబుకి ఉజ్వల భవిష్యత్తు కల్పించండి. ఆత్మహత్య గురించి ఆలోచించమని నాకు మాట యివ్వండి....'' చెయ్యి చాపాడు గోపన్న.

మంచిని బోధించడానికి ఉపాధ్యాయుడే కానక్కర లేదు.

మంచిని గ్రహించడానికి విద్యార్థే కానక్కరలేదు.

నాలుకు కళ్ళలోంచీ రాలిన నాలుగు అశ్రుబిందువులూ విడివిడిగా ఆ అరచేతిలో పడి ఒకటిగా కలిసిపోయాయి.

ఆ నాలుగు అడుగులూ నాయుడు పట్నంవైపుకి సాగిపోయాయి.

దగ్గరి పల్లెలోంచి నమాజు మైకులో లీలగా వినిపిస్తోంది....

—: అయిపోయింది :—